

El Montalt per la Sendal de Capçanes (Priorat)

Data: diumenge 20 de desembre de 2009

Participants (5): Maria Alías, Lluís Díaz, Joan Marquès, Dani Ros, Amèlia Salvat.

Itinerari: Capçanes - Camí de la Sendal - PRC91 – la Fou - Camí de Portadeix – portell de Portadeix – collet de la Mina - Cim del Montalt (749m) – tornada pel mateix camí.

Hores totals: 8,30 Distància: 15 km

El poble de Capçanes ens rep cobert encara de la neu que resta de la nevada de la setmana passada i amb una temperatura gèlida de -9°C quan comencem a caminar a les 8 del matí pel sender PRC91 en direcció sud-est. El camí de la Sendal està molt ben traçat amb murs de protecció i es nota que va ser una ruta important en el seu temps. El massís del Montalt domina la vall pel sud i ens apropem seguint aigües amunt la vall de Capçanes.

El Racó de la Sendal és un indret obac molt interessant dominat pel les interessants formacions rocoses del que va ser un gran salt d'aigua. Més endavant passem sota el mas del Collet, avui reconstruït com a hotel rural. Saltem a la pista i baixem en direcció a la Fou, per zona repoblada i arranjada per a esbarjo a l'estiu. Avui, la neu ho cobreix tot encara que ens permet caminar. Una mica abans de la Fou deixem el PRC91 i agafem a la dreta (sud) el camí de Portadeix, que remunta el barranc del mateix nom, situat a l'est del nostre cim. Si no fos perquè el nostre company Joan té l'ajuda del track del GPS, avui seria impossible trobar el camí. En les raconades la neu s'acumula i els seu pes fa caure arbres i torça arbusts i matolls que es converteixen en obstacles a superar en una àgil gimcana que fa passar el fred.

Portem dues hores i mitja quan el camí, després d'enfilar-se en ziga-zagues des del fons del barranc, assoleix el portell de Portadeix, on per fi ens toca el sol. Fa un dia clar del cel net i sense vent, el complement ideal pel paisatge. Ens aturem una estona a fer un mos abans de continuar en direcció al collet de la Mina. Aquí agafem al pista a la dreta que baixa lleugerament en direcció a la Mafla, rodejant el massís primer per l'est i després pel sud, fins que trobem el corriol que s'enfila cap el cim. Aquí és on la capa de neu es fa més gruixuda, entre el turmell i el genoll en algunes zones, i la progressió és fa més penosa. Amb paciència i esforç anem pujant fins arribar al cim sud a les 12,30.

El dia radiant ens permet gaudir d'una panoràmica esplèndida en totes direccions. Cap a l'est, la serra de Llaberia, també coberta de neu, amb el radar meteorològic al cim de la Miranda. Cap el sud es dibuixen les muntanyes de Vandellòs i darrera d'elles el mar i les cases d'Hospitalet de l'Infant a la mateixa línia de la costa. Després de mitja hora al cim i vistes les condicions del terreny, decidim no anar al cim nord i baixar pel mateix camí de la pujada per aprofitar la traça oberta i evitar-nos possibles complicacions derivades de les poques hores de llum. Fem una aturada per dinar al solet al mateix punt de l'esmorzar i desfem el camí sense presa arribant així al poble quan la llum minva i el fred viu es fa notar de nou, cap a 2/4 de 5 de la tarda. Una agradable excursió el dia abans del solstici d'hivern.

